

Zakaj socialisti sovražijo Božič

Kot smo pred kratkim videli, je korporacije v Sloveniji vedno bolj strah voščiti vesel Božič, saj so jih najglasnejši v "civilni družbi" in politiki prepričali, da so Slovenci militantni ateisti, ki sovražijo omembo krščanske simbolike še bolj kot borci Islamske države. Dekristjanizacija je v polnem teku. Zunanja ministrica - prej radikalna evropska političarka - že leta tradicionalno Slovincem vošči vesele praznike, čez dva tedna pa Srbom "vesel pravoslavni Božič". Visoki predstavniki vlade so se tega hitro navzeli in po pravilu voščijo vesele praznike. Ne govorimo več o verski svobodi in spoštovanju različnih verovanj v Sloveniji, ampak o tem, da se oblastniki - pijani od volilnih zmag - obnašajo, kot da je treba povsem izkoreniniti vsako omembo izvirne vere slovenskega naroda, ki je v tisočih letih zrasla skupaj s kulturo in tradicijo tukaj živečih. Pomenljivo je, da je prvi zapis v slovenskem jeziku (in prvi v latinici napisan slovanski zapis) prežet s povsem krščansko tematiko. Krščanstvo imamo Slovenci v kosteh. Tako kot Arabci islam. Ni le vera v nek dogodek. Je način življenja in vrednote. Tradicija. Skupnost. Nekaj, kar nas povezuje.

In ravno to naše oblastnike tako zelo moti. Krščanstvo jih ogroža - krščanstvo kot kulturno-tradicionalno gibanje, ne nujno kot specifična abrahamska vera. Je nekaj, kar je obstajalo pred nesmrtno krvavo revolucijo in bo obstajalo tudi po njej. Nekaj, kar je večje od malikov boljševiske ideologije, ki še danes preveva to deželo v popadkih sprevrženega pogleda na svet. Krščanstvo je v evropskem prostoru več kot le vera. Tudi ateisti so "verniki", saj jih vede ali nevede povezuje skupnost, ki je zrasla na krščanskih koreninah. Nikoli o tem ne razmišljajo, a nekje na podzavestni ravni vedo, da sodel nekega večjega duhovnega zeitgeista, ki je skupaj z kulturno in lingvistično identiteto preplaval turbulentne oceane zgodovine.

Naši levi politiki so sicer hobi ateisti, ki so postali militantni le zaradi političnega oportunitizma. Sicer radi hodijo k boljševiskemu papežu in streljajo ezoterične instant-karma newage krilatice tipa "Bog je ljubezen". Ljudstvu bi radi povedali: tudi oni so duhovni! A sovražijo cerkev, ker je to pač dolžnost vsakega revolucionarja. V Sloveniji je namreč nujno, da deluje lažna dihotomija: pravični (socialisti), nepravični, pohlepni, hinavski (kristjani). Leva politika se ne odreka veri - odreka se krščanstvu. V Katarju, Savdski Arabiji ali Iranu si bodo z veseljem natakneli hidžabe in takije ter iztegovali ISIS prst pred mošejami. Lažna

dihotomija dobro(revolucija)-zlo(krščanstvo) je ključni mozaik Potemkinove vasi, kjer mislimo, da živimo v rajju na Zemlji, medtem ko nas ropajo "pravični" rdeči baroni. **Nataša Pirc Musar** je dobro vedela, kaj dela, ko se je v predvolilnem soočenju zavzela za obdavčitev cerkve, čeprav njena funkcija nima s tem prav nič. Protikrščanstvo je v Sloveniji kot protižidovstvo v Hamasu in Antifa. Gre za osnovni prerekvizit, da te sprejmejo v skupnosti razsvetljenih, ki sovražijo isto stvar.

A vrnimo se k newagevski ezoteriki. **Urška Klakočar Zupančič**, ki je zadnjič kot vsi trenutni oblastniki tudi voščila le vesele praznike, je boga označila za ljubezen. Ja, tudi levičarji iščejo boga, a ga reducirajo na šus kokaina zjutraj. Bog je to, da se počutimo dobro. Vidijo, da je življenje brez duhovne komponente brezupno, brezciljno in da ni dovolj, ko znanstveniki pridigajo, da si moramo vrednote in smisel življenja ustvariti sami. Zazeva luknja, ki jo želijo zapolniti z newagevskimi enovrstičnicami. Pri tem pa pozabijo na pomembno komponento, ki si jo univerzalno delijo skoraj vse vere. Pozabljajo, da bog ni le "ljubezen", ampak tudi žrtvovanje, pot k osebni rasti in trdo delo. V duhovni kuhinji bi oni jedli le zrezek, ne bi pa zaklali živali in se naučili skuhati mesa. Tukaj pa ždi osnovno nerazumevanje socialistov do duhovnega življenja, ki se odraža tudi v tem, kako dojemajo svet, ki jih oddaja.

Socializem je ideologija nemogočih obljub. V zameno za to, da vse svoje osebne svoboščine podelimo državi, prejmemo premoženjsko prosperiteto do konca svojih dni - vsaj v teoriji. Videti je, da tudi abrahamske vere in tudi marsikatera vzhodnjaška vera obljublja podobno, če jih razumemo površinsko. A ni čisto tako - v jedro vsake od njih je potovanje. Potovanje, kjer imamo človeška bitja svobodno voljo in platformo sveta, ki nas obdaja - če želimo priti "do cilja" (pa če mu rečemo razsvetljenje, vnebovzetje, nirvana ali raj) se moramo spopasti - in sicer z največjim sovražnikom, ki ga imamo. S samim sabo. Z lastno lenobo, hinavščino, požrešnostjo, nevoščljivostjo, privoščljivostjo ... Da dobimo ta boj, je potrebno ogromno žrtvovanja, samorefleksije in trpljenja. Se pravi, trdo delo. To pa je prava antiteza socialistični ideologiji. Socialistična ideologija je izumila svojega boga, a ta je votel. Ne skriva nobenih notranjih spoznanj o našem duhovnem svetu in o tem, kako razviti lastne potenciale.

Ko nočejo voščiti vesel Božič, ko napadajo svete jasli in ko se na najbolj primitivne načine norčujejo iz vernikov, gre na racionalni ravni za stvar tradicije oktobrske revolucije. Na drugi strani pa gre v kuščarskem delu možganov za nekaj globljega.

Za strah pred spoznanjem o naši pravi naravi. Socialisti ne sovražijo Božiča - sovražijo sami sebe.